

DRUGAČIJI? PA ŠTA!!!

Došli smo kući... Soba prazna i mirna, bez ikoga u njoj, samo glasovi naših drugova odzvanjaju u njoj. Drugova sa kojima smo proveli punih 12 dana, jeli za istim stolom, kupali se zajedno na plaži, a tek sada smo svesni da toga nema više, jedna uspomena, od koje imamo samo slike koje bude lepe uspomene na naše drugove koje već možemo zvati braćom i sestrama. Nema više muzike pre spavanja, ne budimo se sa onim osmehom na licu koji nam kazuje da ćemo tog dana da vidimo ona lica koja nas čine srećnim. Srce je stavilo sve te slike naših drugova iz Neuma u jedan poseban kutak, koji će nas činiti srećnim i tužnim u isto vreme kad virnemo u njega. Srećnim, naravno jer nam budi uspomene koje ćemo ceo život pamtiti, i ostati lepa uspomena na naše drugove i drugarice sa kojima smo provodili lepe trenutke svoje mladosti, ali tužne...da... nema više tih nasmejanih i srećnih lica koja nam govore da je rat i sve što se desilo i zbog čega mi ispaštamo samo delo nekoliko loših ljudi, a mi, koji nismo ništa krivi, sada trpimo... Kako kažu, naši preci vino pili, a nama trnu zubi. Možda, jednog dana, se sretnemo sa istim tim licima, ko zna gde, koji su nas činili srećnim tih 12 dana, i zbog kojih smo zaboravili ono što se desilo, mnogi od nas obrisali svoje predrasude, upoznavši svoje vršnjake, iz drugih zemalja, druge kulture, a opet nalik na nas same.

Možda nas, jednog dana, neko drugo more spoji, neke druge okolnosti koje će biti lepše i živopisnije za naš jos mladi intelekt, koji je pod uticajem starijih generacija, koji nisu oplakali svoju braću, pa od nas mladih traže da to činimo, gušeći nam našu želju za druženjem, upoznavanjem, nečim novim i nečim drugačijim od nas, koje smo spremni da prihvatimo kao da je naše, al i dalje nosimo taj обруč koji nas drži u zagrljaju onih koji oplakuju, a nedovoljno smo jaki da se sami izbavimo. Ipak, postoji mesto gde nam je to omogućeno, sa punom podrškom, da se odmorimo od rata, koji se i dalje nalazi u psihi mnogih roditelja. Samim tim, što smo se našli na jednom mestu, vršnjaci iz 3 različite države, pod istim nebom i u istom moru, počinjen je korak ka praštanju i početku novih poznanstava, razbijanju svih predrasuda i omogućena nam je prilika da se lično sretnemo sa momcima i devojka drugačijim, a opet sličnim nama. Više nismo morali da podatke o nekom narodu čujemo od svojih majki i očeva, baba ili deda, koje nam je servirano, već smo imali priliku da sami stvorimo svoje stavove i svoj pogled na celu situaciju koja nas okružuje.